

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון ל"ד

פרשת

קדושים (בא"י) – אחרי (בחו"ל)

תשפ"ב

תוכן העניינים

- סעודה שלישית אחרי קדושים תשפ"א
- קידושא רבא מצורע- שבת הגדול תשפ"ב
- סעודה שלישית מצורע – שבת הגדול תשפ"ב
- סעודה שלישית ש"ק ויו"ט א' דפסח ליל שביעי של פסח תשפ"ב
- סעודה שלישית אחרי תשפ"ב – אסרו חג דפסח ליל הסדר תשפ"ב
- קידושא רבא אחרי תשפ"ב/ הרה"ק רבי יצחק מווארקע זי"ע

ואלה יעמדו על הברכה בעבור שנדבו הוצאות הגליון

לע"נ הרה"ג רבי אליהו שמחה שוסטאל זצ"ל ראש ישיבת בית בנימין, סטעמפורד בן הרה"ח רבי טוביה ירוחם פישל שוסטאל ז"ל מחסידי אמשינאוו נלב"ע ב' באייר תשע"ב נדבת בנו הרה"ג רבי שלמה פאוויל שוסטאל שליט"א ראש ישיבת נאות יעקב, לעייקוואד
הרה"ח ר' שמואל ווייסבראד שליט"א בני ברק לע"נ זקנתו האה"ח מרת יוסא רבקה (גליקסון) ב"ר מרדכי אליהו ז"ל נלב"ע ג' אייר תשע"ו
הר"ר חיים ישראל מייזנער הי"ו מאנסי לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת הבן
הרה"ח מאיר שפיטץ שליט"א בני ברק לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת הנכד בן לחתנו הר"ר צבי פנחס פיין הי"ו
לרפואת ר' ישראל יעקב טוביה בן יענטא רחל

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק
ביהמ"ד אמשינאוו רחוב חזון איש 76
ירושלים
אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
ביתר
אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק
ביהמ"ד אמשינאוו 4408-15th Ave.
וויליאמסבורג
ביהמ"ד אמשינאוו 144 Rodney st.
מאנסי
ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.
לייקוואד
אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בוים שליט"א

יו"ל ע"י מערכת דברי תורה – אמשינאוו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

סעודה שלישית פרשת אחרי קדושים תשפ"א לפ"ק

ואחזה אמיתית ביניהם, אלא התלויה בדבר לבדה.

אבל אם מביטים רק על הפנימיות, שלכל אחד חלק אלוקה ממעל, אזי יש אחדות, וזה מצינו אצל רבי שמעון בר יוחאי, שהביט בכל עת אל הפנימיות, כפי שמצינו בגמרא שבת דף ל"ג בעת שפתח רבי יהודה ואמר, כמה נאים מעשיהן של אומה זו, תקנו שווקים, תקנו גשרים, תקנו מרחצאות, נענה רבי שמעון בן יוחאי ואמר, כל מה שתקנו לא תקנו אלא לצורך עצמן וכו', גשרים ליטול מהן מכס וכו'. הרי לנו שמביט על הפנימיות הרע של הגוי, שכל ענין עשיית טוב אצלו, הוא רק מפני טובת עצמם.

וכן לאידך גיסא אצל בני ישראל מצינו שרבי שמעון רואה את הפנימיות, כדאיתא במשנה (בבא מציעא קיג, ב) שהחושש במתניו בשבת, מותר לו לסוך בשמן רגיל, שכן אף דרך הבריאים לסוך כן, אבל שמן ורד

וידבר ה' אל משה לאמור, דבר אל כל עדת בני ישראל, ואמרת אליהם קדושים תהיו, כי קדוש אני ה' אלהיכם. וברש"י, דבר אל כל עדת בני ישראל, מלמד שנאמרה פרשה זו בהקהל. ענין 'הקהל' רומז לענין האחדות.

שוב מצינו בפרשה, 'לא תקום ולא תטור, ואהבת לרעך כמוך', ובספר בית יעקב מבאר את הסמיכות ביניהם, שכל ישראל הם כגוף אחד ממש, ולכן לא שייך לנקום ולנטור, כי זה דומה לאדם שמכה בידו הימנית את ידו השמאלית, וזהו 'לא תקום ולא תטור', והטעם לכך, ואהבת לרעך 'כמוך', כי זה כמוך ממש.

וכדברי ספר התניא (פרק לב) שכותב בענין אהבת ישראל וזל"ק, ולכן נקראו כל ישראל אחים ממש מצד שורש נפשם בה' אחד, רק שהגופים מחולקים. ולכן העושים גופם עיקר ונפשם טפלה, אי אפשר להיות אהבה

דר' שמעון שראה פנימיותם של ישראל, לפיכך היה אחדות בין תלמידיו.

ובזה נוכל לבאר 'קדושים תהיו, בהקהל נאמרה', כי בזמן שכולם אחדוין באהבה ואחווה, אזי יכולין להיות קדושים, ואף זוכין להתגלות סודות התורה.

*

טוב להודות לה', שזכינו לעשות שמחה של קשרי שידוכין, סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל, ואומרים 'ולכל ישראל', כי בני ישראל בעת שיש להם שמחה רוצים שיהיה כן לכל ישראל, יהי רצון שמשמחה זו יושפע שפע של שמחה והרחבה לכל ישראל, ויה"ר שנזכה לתשובה שלימה ולגאולה שלימה בב"א.

* * *

ואהבת לרעך כמוך. איתא במשנה (פרקי אבות א, יב) הוי מתלמידיו של אהרן וכו'. והעיר כ"ק אאזמו"ר

אסור, שהוא ביוקר ואין רגילות לסוך בהן אלא לרפואה, ורק לבני מלכים מותר להשתמש בשמן וורד, שכן דרכן לסוך בזה אף בלי מכה. אבל רבי שמעון חולק ואומר, 'כל ישראל בני מלכים הן', ולכן כל מה שמותר לבני מלכים מותר לכל ישראל, ע"כ. ולכאורה הוא פלא, שהרי כאן זה תלוי במציאות, האם זה נראה כרפואה או לא, ובכל זאת חזינן דלדעת רבי שמעון מותר, והטעם, שהוא רואה את הפנימיות של הבן מלך, ואף שמבחוץ אין ניכר מלכותו.

הרי לנו דעת רבי שמעון שאינו מתעכב על החיצוניות אלא על הפנימיות וזהו הדרך להגיע לאהבת ישראל, כשמביטים על הנשמה, שכולם במטרה אחת לעבוד את ה' אזי כולם אחדוין יחד, ושייך לאהוב את השני.

והנה איתא, שלכן נתגלו לרשב"י ותלמידיו סודות התורה, כיון שהיה אחדות בין בני החבריא. ואפשר לומר

זצללה"ה דבשום מקום לא מצינו שאמרו בלשון כזה 'להיות מתלמידיו'.

אלא יש ב' כוחות איך להחזיר בני ישראל בתשובה, או על ידי קנאות, דהיינו שמוחה בעוברי עבירה ביד תקיפה, וזהו מצד מידת הגבורה. או מצד מדת הרחמנות על בני ישראל ולכן מעוררן לעשות תשובה. ודרך הכהונה, לעורר לתשובה מתוך מדת החסד. וזהו הוי מתלמידיו של אהרן וכו' ללמדינו ללכת בדרכו של אהרן לקרב את הבריות לתורה, מתוך חסד ורחמים.

והכח הזה של חסד ורחמים, הוריש אהרן לזרעו אחריו, ולכן נאמר אצל פנחס, שהכתוב ייחסו אחר אהרן, שכן מעשהו היה מצד מדת אהרן, שכן הקנאות שלו היה כולו חסד, מצד רחמנות בלבד, וללא שום שמץ אכזריות, והיה כל זה רק כדי לכפר על בני ישראל'.

ולכן נמי, כאשר הלך פינחס לשאול את פי משה רבינו כדת מה לעשות, ענה ואמר לו, קריינא דאיגרתא איהו להוי פרוונקא, והכוונה בזה, שמשה לא רצה לעשות עבודה זו, כי בחינה זו לתקן הדברים ושיהא לגמרי ממידת החסד, זה שייך דוקא למשפחת אהרן.

הנה זכינו להשתדך עם הרה"ק מסקולען זצללה"ה, וידוע שאף שהיה מתנהג בענווה ובפשטות, מכל מקום השפיע יותר מכולם לתקן את כל הצריך תיקון בדרך של חסד ואהבה.

כ"ק אזמור"ר זצללה"ה לא הכירו מתחילה, והקשר ביניהם החלה, כשנפגש עימו לראשונה לאחר סיום הש"ס בניו יארק, ושם נדברו יראי ה' איש אל רעהו, ומאז התקשרו מאד והיה מגיע הרה"ק מסקולען רבות אליו, ותמיד כשדיברו היה שמחה עצומה ביניהם.

יה"ר שזכות האבות יגן לבנים ויתעורר זכות אבות ויושפע שפע שמחה לרוב, לנו ולכל ישראל אמן.

אמרים

הואיל ואיתעביד בהו מצוה חדא
יתעביד בהו אחריתא.

ושמעתי דבר נורא, איש מפי איש
מהרה"ק מבארדיטשוב זי"ע, שהטעם
בזה הוא, מפני שהכהן אמר בהם
חטאו, עוו, פשעו לפניך עמך בית
ישראל. בגדים אלו טעונין גניזה
עכל"ק.

ונראה, דהא וודאי שצריך לעשות את
העבודה של ווידוי, אבל אח"כ כאשר
מתגלה השורש, וחזינן שבן ישראל
אין שייך אלא לטוב, אזי צריך לגונזה.
(וכדברי הרה"ק רבי דוד מלעלוב, במעשה
הידוע שאמר, ווען א יוד זינדיגט נישט איז
עהר אזוי טייער, אין ביי מיר אין שטוב
זינדיגט עהר נישט).

בעבודת יום הכיפורים, היו חמשה
חלקים, ג' מהם נעשו בבגדי זהב
ושניים מהם בבגדי לבן. הכהן גדול
לבש לראשונה בגדי לבן בעת הקטרת
הקטורת לפני ולפנים וזריקת הדם,
והפעם השנית היה בעת הוצאת הכף
ומחתה מקודש הקדשים. והנה בסיום
עבודת אלו נאמר 'והניחם שם'.
כלומר, שהכהן גדול אין יכול
להשתמש בבגדי לבן אלו שוב לשנה
הבא, והבגדים טעונין גניזה. (ראה יומא
יב, ב).

ולכאורה אמאי צריך לגונזם, אדרבא
ישתמשו בה שנית, ככלל הידוע לנו,

קידושא רבא פרשת מצורע – שבת הגדול תשפ"ב לפ"ק

מאירה אצלי בבהירות, וכל זה משום שהוא תורת 'לילה ויום'. וביארו המפרשים כי ביום אפשר להתפלל עם התלמידים, ובלילה אפשר להתיישב בדברים היטב.

מי שטיפש אומר מי יכול ללמוד את התורה, נזיקין ל' פרקים כלים ל' פרקים, מי שפיקח מהו אומר, הריני שונה שני הלכות היום, שני הלכות למחר, עד שאני שונה את כל התורה כולה.

א"ר אמי (משלי כד) 'ראמות לאויל חכמות', לשוטה נראה חכמת התורה כדבר שאינה ניתנת להשגה. רבי יוחנן ממשילו לככר תלוי באוירו של בית, אשר מי שטיפש אומר, מי יכול להוריד דבר זה, אך מי שפיקח אומר וכי לא אדם אחר תלאו כאן, אלא מביא שני קנים ומחברן זה לזה ומורידו, כך מי שטיפש אומר, מי יכול ללמוד כל התורה שיש בלבו של

השבוע יומא דהילולא של כ"ק אאמו"ר זצלה"ה שהיה יגע בתורה באופן מיוחד, והנה במדרש רבה בפרשת השבוע, מביא כמה דברי חיזוק על דברי תורה נביא כמה מהם, ויהא לעילוי נשמתו.

המדרש מתחיל בפסוק בשיר השירים (ה, יא) ראשו כתם פז, קוצותיו תלתלים שחורות כעורב. 'ראשו' זו תורה, דכתיב (משלי ח) ה' קנני 'ראשית' דרכו.

'שחורות כעורב', שהתורה מתקיימת במי שמשחיר ומעריב בהן, היינו שלומד בהן שחרית וערבית. והנה ר' יוחנן אומר, אין רנה של תורה אלא בלילה. וריש לקיש אמר, ביום ובלילה. ריש לקיש כשלמד את הפסוקים, 'ותקם בעוד לילה', וכן 'קומי רוני בלילה', היה אומר יפה למדני ר' יוחנן, אך מיד חזר בו ואמר, האם אין אתם רואים כמה תורת

מהו אומר, הלוא הקדוש ברוך הוא
נותן שכר היגיעה, ע"כ. כי האדם
חושב לאחר כל היגיעה אין התורה
נשארת אצלי בזיכרון כמו אצל החכם,
על כן אומרים לו כי עיקר עבודת ה'
הוא היגיעה.

וזה מה שאמרנו היום **בהפטורה**
(מלאכי ג, יח) ושבתם וראיתם בין צדיק
לרשע, בין עובד אלקים לאשר לא
עבדו. כי עובד ה' נקרא דוקא זה
שמתייגע, אבל צדיק אפילו אם יש לו
הרבה מדריגות, אך אין לו יגיעה,
מכיון שכבר ניצח את היצר, אינו
מוגדר עובד ה', כי אין לו עתה
מלחמת היצר, כי עיקר העבודה הוא
היגיעה.

החכם, מי שפיקח אומר, וכי הוא לא
למדה מאיש אחר, אלא הריני לומד
שתי הלכות היום, ושתיים למחר, עד
שאני לומד את כל התורה כולה, ע"כ.
נראה פירושו, שמה שהחכם לומד
במהירות, לוקח לאחר קצת יותר זמן,
ואז יכול גם הוא להשיגו, וזה נרמז
בשתי מקלות, שצריך מעט יותר
השתדלות.

רבי לוי אמר, משל לסל נקוב
שהבעלים שכר פועלים למלאתו, מי
שטיפש אומר, מה אני מועיל הלוא כל
מה שאני מכניס בזו יוצא החוצה. מי
שפיקח מהו אומר, הלוא אני נוטל
שכר על כל חבית וחבית, כך מי שהוא
טיפש אומר, מה אני מועיל בזה שאני
לומד תורה ומשכחה, מי שהוא פיקח

סעודה שלישית פּרשת מצורע – שבת הגדול תשפ"ב לפ"ק

העולם על ידי הקב"ה, והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים, וזה סותר את הבלי הגוים, התועים בדמיונם ליתן כח וממשלה לכוכבים ומזלות.

ומעתה כיון שבשבת זו, נתפרסם ביותר, כי גדול ה' מכל האלקים, ואין כל כח בלעדו, לפיכך נקרא שבת זו 'שבת הגדול'.

בדומה לזה שאלו הפוסקים, למה קבעו הזכר לנס ליום השבת דוקא, הלוא תמיד קובעים הימים טובים על פי יום החודש, ולמה לא קבעו את הזכר לזה הנס ביום י' ניסן. ובספה"ק בית יעקב (אב"ד אלכסנדר) ביאר בהקדם השאלה איך יכלו בני ישראל לדלג על הגבעות, מדרגא של 'משכו ידיכם מעבודה זרה' למשוך ידיהם מטומאת גלולי מצרים אשר היו משוקעים בה מאוד, ותיכף ומיד יזכו למדרגה רמה של 'וקחו לכם צאן של מצוה'.

הקשו בספה"ק למה קורין לשבת שקודם הפסח 'שבת הגדול'.

ובבני יששכר (ניסן ג, ז) ביאר, דהמצריים היו סוברים שהעולם מתנהג עפ"י טבע המוטבע במזלות, ולכן היו עובדים לצאן שהוא מזל טלה, שהוא ראש למזלות.

והנה בני ישראל על פי מצוות השי"ת, לקחו בשבת זו את הטלה, ודוקא בחדש ניסן שהוא עת שליטת מזל טלה, ובאמצע החודש שאז הוא תוקף שליטת המזל, וקשרוהו בכרעי המטה, במטרה לשחטו ולזרוק את דמו לשם ה', כדי להודיע לכל באי עולם, אשר ישנו גבוה מעל גבוה שומר, המנהיג בהשגחתו כרצונו, וכל כח המזלות ותנועתם, מסור ביד השי"ת, ואין שום הנהגה מבלעדו.

והנה צוה השי"ת להיות מקחו מבעשור דייקא, שהיה אז ביום השבת, שכן השבת מורה על חידוש

ולכן ציווה השי"ת, שיקח כל אחד מישראל שה, ולקשרו בכרעי המטה, וזה היה בעשרה לחודש שחל להיות בשבת, ועל ידי תוקף קדושת השבת היה בכוחם לקרב עצמם להבורא יתברך, ולכן שפיר ייחסו את הנס לשבת, כי יום השבת קא גרים, כי כל עיקר הנס היה מפני קדושת יום השבת.

אמנם זאת ידוע אשר ביום השבת נתוסף קדושה על כל אחד ואחד מישראל, ובכח קדושת השבת, יכול כל אחד לזכות לתשובה שלימה, ולקרב עצמו למקורו ושורשו, כמו שאמרו ז"ל (שבת קיח, ב) כל השומר שבת כהלכתו, אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו.

לאחר אמירת לחיים

תחיית המתים, ולא רצה הרמב"ם בעצמו להשיב, וצוה לתלמידו לכתוב להם תשובה כזאת: מאחר שנמשך לכם ספק זה, נראה שאתם כופרים בדברי חז"ל, אם כן מוכח שלא נזהרתם מאכילת דבר איסור ודברים טמאים, והשכל והדעת שלכם נעשה מהדמים של טריפות ואיסורים, והשכל והדעת שלכם נמשך להכריע אל הטומאה, כי ממנו נעשה, ואם כן איך תוכלו להכריע

השבוע היארציית של כ"ק אאמו"ר זצללה"ה שהיה מופלג מאד באמונה בה', ואכן בדברי תורה בפסח אצל כ"ק אאמו"ר זצללה"ה היה מזכיר רבות את דברי הזוה"ק שהמצה הוא מיכלא דאסוותא ומיכלא דמהימנותא, על כן נימא בה מילתא.

הנה ה'תולדות' מביא (צפנת פענח פרשת יתרו) בשם רבו הבעש"ט הק', ששלחו ממדינה אחת שאלה להרמב"ם על דברי חז"ל בענין

בשכל שלכם נגד רבותינו חכמי
התלמוד אשר רוחב לבם הי' רחבה
מני ים וכו'.

והנה בלקוטי תורה להרב בעל
התניא מבאר דברי את דברי הזוהר
הק' שמצה היא מיכלא דמהימנותא.
ע"ד מארז"ל דכשתינוק טועם טעם
דגן יודע לקרות אבא, אף שאין זו
הכרה שכלית אלא קריאה פשוטה
הנובעת מהתקשרות עמוקה עם
אביו. וכך הוא באכילת מצה, שאז

מתגלה אמונה פשוטה בנפש
האלקית שבאדם לקרוא לאביו
שבשמים.

הרי לנו שזה לעומת זה, אכילת דבר
איסור מרחיק את האמונה מן הלב,
ואכילה של מצוה מעורר את
האמונה לזעוק אבא.

יעזור השי"ת שנזכה כולנו לאמונה
ולרפואה, ונזכה כולנו לחג פסח כשר
ושמח.

סעודה שלישית א' רפסה שחל בשבת תשפ"ב לפ"ק

וכידוע כל האורות שנתהוו בגבהי מרומים בזמן יציאת מצרים נעשו באתרעותא דלעילא, וכן ההארה הבא בכל שנה בלילה הראשונה של פסח, גם הוא נעשה שלא על ידי מעשינו, וכיון שהם נעשים רק באתרעותא דלעילא, אין להם קיום, ובזה דומה חג הפסח לבחינת יום השבת.

על כן צונו השי"ת במצות ספירת העומר כדי שיהא קיום לכל ההארות על ידי מעשינו, וזהו 'וספרתם לכם', להנאתכם ולטובתכם. והדגיש התורה הטעם לזה, 'ממחרת השבת', כיון שהיום הראשון היה בבחינת שבת, ואין להארות קיום עד אשר תספרו על ידי מעשי ידיכם באתרעותא דלתתא.

ובספר החינוך (שו, מצוות ספירת העומר) כתב בטעם מצוות הספירה, כי עיקר הסיבה שנגאלו ממצרים, הוא כדי שיקבלו את התורה בסיני, ויוכלו לקיים תורה ומצוות. וכמו שאמר ה'

וספרתם לכם ממחרת השבת וגו'. (אמור כג, טו) ודרשו חז"ל (מנחות טו, א) שממחרת השבת, אין הכוונה לשבת קודש יום השביעי, אלא הכוונה הוא על ממחרת יום טוב פסח. וכידוע שהצדוקים טענו שהכוונה הוא ממחרת השבת ממש. והנה לכאורה מה זאת עשה לנו השי"ת שכתב בתורתו ממחרת ה'שבת', ואז אנו צריכים לדרוש בזה שהכוונה על יום טוב, ובא עי"ז טעות למינים וכו'. ולמה לא נכתב בפירוש ממחרת 'החג' וכדומה, ולא נצטרך לשום הסבר.

ובספר הק' בני יששכר (ניסן, יב) ביאר, דההבדל בין שבת ליום טוב הוא, דשבת קביעא וקיימא, כלומר שקדושתו בא מלמעלה, שלא על ידי מעשינו. משא"כ על יום טוב נאמר, 'מקדש ישראל והזמנים', שבני ישראל הם אלה המקדשים את היום טוב, ונקרא 'מקרא קדש', היינו שאנחנו מזמינים את הקדושה על ידי מעשינו.

למשה (שמות ג, יב) בהוציאך את העם ממצרים, תעבדון את האלהים על ההר הזה. ומזה הטעם נצטוינו למנות הימים עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ והתשוקה הגדולה אל היום הגדול הזה. כמו עבד השואף לצל, המונה תמיד את הימים, מתי יבוא העת הנכסף שיצא לחירות.

ואולי נוכל להסמיק לזה את דברי השפת אמת (בא, תרנ"ט) על הפסוק הנאמר בשעת יציאת מצרים, וישא העם את בצקו טרם יחמץ, משארותם צרות בשמלותם על שכמם. וברש"י בשם חז"ל, ש'משארותם' היינו שיירי מצה ומרור, ונשאו אותו על שכמם, ואף שהיה להם בהמות שיכלו לשאת אותם, מכל מקום נשאו את שיירי המצה על שכמם כיון ש'מחבבים היו את המצוות', ע"ש.

והנה אמרו חז"ל הרהורי עבירה קשין מעבירה, והענין בזה הוא, הגם שעיקר 'הפגם למעלה' נעשה על ידי מעשה העבירה, בכל זאת הקילקול ב'נפש

האדם' מתרבה דוקא ע"י הרהורי עבירה. וכמו כן לגבי 'הרהורי מצוה', אף שעיקר המצוה הוא צורך גבוה, וחייב לעשות את המעשה דוקא, מכל מקום לגבי 'זיכוך נפש האדם', העיקר הוא ההרהור והתשוקה אל המצוה, והמה מועילים להשאיר רשימה על נפש האדם, יותר מגוף המצוה.

נמצא דעל ידי הכנה והתשוקה למצוות, נעשה הארת המצוה מלבוש לנפש האדם. וזה מה שנאמר, שהשיורי מצה ומרור היו צורות בשמלותם, שבא לרמז שעל ידי גודל תשוקתם וחיבתן, נעשה להם המצוות לבוש לנפשם, ע"כ.

הרי לנו שעצם התשוקה לתורה, מתקן את הנפש, ובוזה יתבאר דברי החינוך, שענין ספירת העומר, הוא השתוקקות לקבלת עול תורה, וזה עצמו הוא תיקון לנפש האדם, שסופר את הימים בבחינת מתי יבוא לידי ואקיימנו, יתן ה' שנזכה לקבל עול תורה בשמחה וברצון, ונזכה לגאולה במהרה.

ליל שביעי של פסח תשפ"ב לפ"ק

ישראל, שכן הים עושה רצון קונו כפי הטבע שקבע בה השי"ת בעת הבריאה, שילך מלא על כל גדותיו. אך כשראה את ארונו של יוסף, שכבש את יצרו וטבעו עבור אהבת השי"ת, הבין שיש בחינה של התגברות מעל הטבע. ומעתה נתירא הים מפני המושלים בטבעם, שכוחם גדול עד מאד, ולכן שיבר את טבעו מפניו, וזהו הים ראה וינס וכו' ע"כ.

ועל פי דברים אלו נוכל לומר, שבקריעת ים סוף, נעשה פתח לדורות, שבכל עת שיהא צדיק השובר את טבעו למען כבודו יתברך, כן לעומת זה, יהא בכוחו לשבור את טבע העולם, בבחינת צדיק גזור.

ויבקעו המים וגו'. ובמדרש (שמות כא, ו) אינו אומר ויבקע הים, אלא ויבקעו ה'מים', מלמד שבשעת קריעת ים סוף נתבקעו כל מימות שבעולם.

והקשה המגיד מקאזניץ, (עבודת ישראל, שביעי של פסח) דאף שבוודאי אמת הוא, שנבקעו כל מעינות תהום, אך לאיזה תכלית נתבקעו, הלוא לא היו צריכים בני ישראל אלא לעבור את הים סוף, ומה להם בזה שנבקעו כל המימות. ומבאר שנרמז בזה, שבכח קריעת ים סוף, פעל משה רבינו בזה הכנה לדורות, לכל המימות העתידין לקרוע בדרך נס, כגון הירדן בימי יהושע, ונהר גינאי בימי רבי פנחס בן יאיר וכו'.

ואולי אפשר להוסיף על פי מה דאיתא באוהב ישראל (פר' משפטים) דהים לא רצה להיקרע מפני בני

*

(א) דרבי פנחס בן יאיר הלך בדרך לפדיון שבויין, פגש בנהר גינאי,

הרה"ק ר' יחזקאל מקאזמיר זי"ע אמר דבר נפלא דאיתא בגמ' (חולין ז,

אמר ליה 'חלוק לי מימך ואעבור
בך', אמר ליה, אתה הולך לעשות
רצון קונך ואני הולך לעשות רצון
קוני, אתה ספק עושה ספק אי אתה
עושה, (שכן הלך לפדיון שבויים, ואינו
בטוח שיצליח דרכו) אני ודאי עושה,
אמר ליה אם אי אתה חולק, גוזרני
עליך שלא יעברו בך מים לעולם,
חלק ליה.

והקשה הלא תשובה ניצחת השיב לו
הנהר, ואם כן למה גזר עליו לחלוק.

*

בדגל מחנה אפרים (וישלה ד"ה עוד)
מביא בשם זקינו **הבעל שם טוב**
זי"ע, שפעם אחת עבר את הנהר
'הנעסטר', על ידי שהניח את חגורו
על הנהר ועבר עליו, ואמר שעשה כן
בלי שום 'שמות', אלא בכח גודל
אמונתו בלבד.

וידועים דברי **האור החיים הק'** על
הפסוק מה תצעק אלי, (יד, טו)
שהקשה, מהו טענת הקב"ה, הלא זה

והשיב, כי זה שהנהר מוכן לעשות
רצון קונו, אין בה רבותא כל כך, כי
הנהר יודע שודאי יוכל להשלים את
רצון הבורא, על כן אין קשה לה
הדבר. משא"כ רבי פינחס בן יאיר,
שיש לו ספק ואינו יודע כלל אם
יצליח דרכו, ובכל זאת שמוכן לילך
ולהשתדל גם עבור הספק, אולי
יעלה בידו להשלים רצון קונו,
הליכה כזו חשובה יותר.

הדבר שצריך לעשות בעת צרה. וכי
מה יעשו אם לא לצעוק לה', (ומצינו
בחז"ל שהיו שאמרו נפול לים ויש שאמרו
נחזור למצרים וכו' נעשה מלחמה וכו').
ומבאר שבאותו שעה, היו בני
ישראל נתונים בדין, מה אלו כו' אף
אלו כו', ומחמת הקטרוג לא היה כח
במידת הרחמים, אשר על כן אמר
הקב"ה למשה, מה תצעק אלי,
פירוש, הרי אין הדבר תלוי בי, כי
הגם שאני חפץ לעשות נס, אך מדת

שאעשה להם נס, ובכח ההתעצמות במידת האמונה והבטחון תתגבר הרחמים להכריעם לטובה.

הדין מונעת, אך זאת העצה היעוצה, דבר אל בני ישראל ויסעו אל הים קודם שיחלק, על סמך הבטחון

*

כבוד ותפארת, כדאיתא מנא מכבודותא.

הים ראה וינוס. ובמדרש (תהילים קיד) ראה ארונו של יוסף יורד לים. אמר הקב"ה, ינוס מפני הַנָּס, שנאמר (בראשית לט, יב) וינס ויצא החוצה.

והנה מידת יוסף הוא צדיק יסוד עולם, שהיא ספירת היסוד, שנלמד מהפסוק 'כי כל' בשמים וארץ, כלומר שמקשר הכל אל השורש, דהיינו לראות בכל דבר שבעולם את רצון ה' שבו, וזה נקרא לאחד שמים וארץ. והנה כאשר ראה יוסף אשר היצר מפתה אותו ע"י התפארות בלבושים דקליפה, התבונן בפנימיות הדברים, שבנסיון זה מראין לו שידבק בשורש מידת תפארת, שהוא ענין רוחני, וזהו נראית לו דמות דיוקנו של אביו, כי יעקב הוא מדת תפארת, ובזה לפאר ליוצרו. ובכח זה עמד בנסיון, ע"כ תוכן דבריו הקדושים (ראה מאור ושמש וישב).

בעת הנסיון של יוסף הצדיק, נאמר בגמ' (סוטה לו, ב) שנראתה לו דמות דיוקנו של אביו. והנה מהיכן היה ההתעוררות להתראות דיוקנו של אביו, וביאר הרב הקדוש המגיד ממעזריטש זי"ע, דהנה ידוע דיעקב אבינו הוא מרכבה למדת תפארת, והנה הקליפה שבאה לעשות נסיון ליוסף, היה מבחינת תפארת דקליפה, ולכן מצינו שבכל עת החליפה לבושין, שדרשו חז"ל (יומא לה, ב), בגדים שלבשה בבוקר לא לבשה בערב, ולבושין הם ענין של

עלמא דאיתכסיא, שכן כל מה שבים
מכוסים הם, בזכותו של ארונו של
יוסף זכו שהים ראה ויננס, ופנימיות
הים נתגלה לפניהם במלוא תפארתו,
וכדאיתא בחז"ל שצמחו שם פירות,
והריחו שם מיני בשמים.

נמצא לפי זה, דמידת הצדיק שאינו
מתפעל מההסתרות שיש מסביב לכל
דבר, ויכול לראות תמיד את השורש
הרוחני, ובשכר זאת, כל הנסתרות
מתגלין לפניו, ורואה את כל הטוב
הגנוז בכל דבר. ולזה כשהגיעו לים
שהוא רומז להסתרות, שהים הוא

*

לפני שירת הים:

בתו של הרה"ק מקאצק לא היו לה בנים, פעם צוה עליה אביה, שתסע אל הרה"ק
מראדישיץ זי"ע אשר היה ידוע לפועל ישועות. כאשר באה לראדישיץ לפני הרה"ק
ובקשה ברכה, אמר הרבי, הלא בת הרה"ק מקאצק אתם, א"כ למה הוצרכתם לבא
הנה, ועוד, אם באתם מוכרחים להאמין בתחלה, ורק אח"כ תזכו לישועה.
ענתה ואמרה, הלא בקריעת ים סוף מצינו שתחילה כתיב 'ויושע' שבא הישועה, ורק
אח"כ נאמר, ויאמינו בה' ובמשה עבדו, שעל ידי הישועה באו לאמונה.
והוטב הדברים לפני הראדאשיצער, ואמר שהצדק אתה, ונתן ברכתו שתזכה לישועה,
וזכתה לבנים.

*

ה'אמרי נועם' אמר ש'ביזת הים' בגימטריא 'דעת'. כלומר שנשפע שפע בגשמיות
וברוחניות.

סעודה שלישית פרשת אחרי תשפ"ב לפ"ק

אסרו חג דפסח, יארצייט הרה"ק מווארקע זי"ע

בבגדי זהב. אלא דאיתא במדרש (פר') תצוה לו, ב) כשירד משה מסיני, ראה איך שאהרן עושה את המזבח בשביל העגל, ועל כן חשב שהוא ג"כ באותו עצה, ובאמת אהרן עשה זאת לשם שמים, כדאיתא בסנהדרין (ז, א) שראה את חור זבוח לפניו, לפי שניסה למנוע מהם את העגל, אמר אם לא אשמע להם, יעשו בי כמו שעשו עם חור, ויתקיים בי 'אם יהרג במקדש ה' כהן ונביא' ולא הוא להו תקנתא לעולם, מוטב יעבדו לעגל, ויהא להם תקנה בתשובה.

ועבודה זו נתקבלה לרצון כדאיתא שם במדרש, אמר הקב"ה, אהרן, יודע אני כוונתך, חייך אני משליט על הקרבנות של בני אלא אותך, ובעבור זה נאמר בפר' תצוה, ואתה הקרב אליך את אהרן וגו', בשביל

בפרשת השבוע יש לנו את עבודת יום הכיפורים. הנה ביום הקדוש היה הכהן גדול עושה את העבודות בבגדי זהב, מלבד העבודות שנעשו 'לפני ולפנים' שעשה אותם בבגדי לבן, דהיינו הזאת הדם של הפר והשעיר הפנימיים, והקטרת הקטורת של יום הכיפורים, ואח"כ לבשם שוב, להוצאת הכף והמחתה של הקטורת, אך שאר סדר העבודה היה הכל בבגדי זהב, שזהו עיקר הבגדים שכן נעשו כראוי לעבודה לכבוד ולתפארת, והטעם אשר אין הכהן גדול נכנס לפניו לפני עבודה בבגדי זהב, אמרו בגמ' (ראש השנה כו, א) לפי שאין קטיגור נעשה סניגור.

והק' כ"ק אזמור'ר זצללה"ה דלכאורה היה לו לאהרן לעשות תשובה מאהבה, ואז היו הזדונות נעשין לו כזכיות, ויוכל להיכנס

שהוא עשה כזה מסירת נפש, נעשה הכהן גדול, ולא משה עיי"ש.

נמצא לפ"ז דאהרן הכהן מסר נפשו במעשה העגל, שיהא תקומה לכלל ישראל. ותשובה הרי הוא חרטא, ולא רצה בשום אופן להתחרט ולבטל עבודה זו של מסירות נפש, עכד"ק.

ומבעל ההילולא מצינו שביאר מאמר ר' זירא (מגילה כח, א) שאמר לתלמידיו במה האריך ימים, ומונה ביניהם את המעלה, 'ולא ששתי בתקלת חברי', ולכאורה מאי רבותיה בכך שלא שש בתקלת חבריו, אלא ביאר הרבי מווארקי, כי אהבת חברים צריך להגיע לידי כך, שאם ח"ו יארע תקלה לחבריו, ולא ששתי, לא יכולתי לשמוח שום שמחה, אף בשעה שהיתה שמחה בביתי, בעת שאירע ח"ו תקלה לחברי, ע"כ.

והנה הכהן הוא איש החסד, ולכן הוא זה שמכפר על עוונות בית ישראל, והוא מקבל על עצמו מסירות נפש, ובלבד שיהא טוב לחבירו, וזה היה דרכו של בעל ההילולא, שאכן נסתלק בספירה מלכות שבחסד, כפי שהיה ענינו אהבת ישראל ללא גבול.

במשנה **בפרקי אבות** (א, יב) נאמר, הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה, **כ"ק אאמו"ר זצללה"ה** היה דרכו לבאר, שהדרך היחידה לקרב לתורה, הוא על ידי זה שאוהב את הבריות. והנה הצדיק הזה שעבודתו הוא 'אוהב את הבריות', יתן ה' שיושפע בזכותו בני חיי ומזוני רוויחי שפע ברכה והצלחה ברוחניות וגשמיות, וממילא יתקרבו לתורה, זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל.

אחר אמירת לחיים

באמצע הדרך התבטא מרן רבי יוסף זי"ע, דלכאורה מדוע הולכים לקברי צדיקים, הלוא למעלה רואים הצדיקים, שכל מה שנעשה בעולם הזה הוא לטובה, אלא 'דער ווארקער רבי איז בטבע א גוטער - איז ביז דערווייל טוט ער אויך צוליב'. ולכן אף שרואה בשמים שבאמת הוא לטובת האדם, בכל זאת כיון שהאדם אין מרגיש בכך, הוא משפיע שגם עתה יהא לו טוב. זי"ע ועכ"א.

אא"ז הרה"ק רבי יוסף זי"ע נסע לווארקי, לפני נישואי בנו הרה"ק ר' יעקב דוד השני, ובאותו נסיעה היה כ"ק אזמו"ר זצללה"ה ילד וקיבל רשות מאביו לעלות על ה'קעטשעל' כשהוא נדחק ויושב בין אביו להחתן, ובאותו נסיעה קלטה אזנו הרבה עובדות מצדיקים.

*

לערנען, ומאז הוסיף על התמדתו, אחרי שבוע אחר שבחנו אביו שוב אמר לו שצריך לרצות עוד יותר, וכאשר שאל את אביו מה עוד הוא צריך לעשות, ענה לו אביו, 'רוצים ללמוד היינו כאשר אין רוצים שום דבר אחר שבעולם, רק ללמוד', ע"כ. ושמעתי פעם מאדם חשוב, שיוצא מדברים אלו, שכדי לזכות לתורה, צריך בעיקר 'לא לרצות', דהיינו לא לרצות דברים אחרים.

בישמח ישראל סוף פרשת כי תצא, מביא שהדיבורים האחרונים ששמע אביו הרה"ק רבי יחיאל מאלכסנדר קודם פטירתו של הרה"ק מווארקי זי"ע היה 'די גמרא איז דיא גרעסטע טהרה'.

הרה"ק מווארקי היה נוהג לבחון בכל שבוע את בנו בכורו הרה"ק ר' יעקב דוד זי"ע, שהיה ידוע ללמדן ומתמיד מצעירותו, ואחר שבחנו העיר ואמר, מדארף מעהר וועלען

אמרים ליל הסדר פסח תשפ"ב לפ"ק

אחר תפילת ערבית

הרה"ק מסאטמאר זי"ע שאל באמצע ליל ה'סדר', על הלשון בהגדה, מתחלה עובדי עבודה זרה היו אבותינו, 'ועכשיו' קרבנו המקום לעבודתו. ולכאורה צריך לומר 'ואחר כך' קרבנו וכו' דהיינו לאחר יציאת מצרים קרבנו להר סיני בקבלת התורה. ותי' ד'ועכשיו' קאי על זה הלילה של ליל הסדר שבכל שנה ושנה, דעל ידי ההארה הגדולה שיורד בלילה הזה, נתקרב כל אחד ואחד, עד שבאמת עכשיו ממש, קרבנו המקום לעבודתו. ואחר שאמר דברים אלו, מרוב התלהבות חזר שוב על קטע זו בהגדה.

בליל הסדר

ופסח על הפתח - של 'פותחין לו'

מצה זו שאנו אוכלים על שום מה, על שום שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ וגו'. בפר' ראה (טז, ג) כתיב, שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עני כי בחפזון יצאת מארץ מצרים. מפשטות הכתובים נראה, שתקנו לזכר היציאה ממצרים שנעשה מתוך חיפזון, שיאכלו מצה שהוא מאכל שנעשה על ידי חיפזון. ומעלת הדבר שיצאו ממצרים בחיפזון, דאיתא מהאריז"ל על הפסוק (פר' בא יב, ט) ולא יכלו להתמהמה וגו'. דישראל היו אז במ"ט שערי טומאה, ואם היו נמצאים שם עוד רגע אחד ח"ו, היו נופלים לשער הנ' ולא היתה תקומה ח"ו לשונאי ישראל, וזה חסד ה' שלא נתנני טרף לשיני הקליפות, ולא נתן לנו הקב"ה ליפול לשער הנ', ולכן היה צריך להיות בחיפזון דוקא, כדי שלא ישתקעו שם.

ואף שהיה קטרוג נגד בני ישראל, הללו והללו וכו', ולפי שורת הדין, הבא ליטמא פותחין לו (שבת קד, א) כאן עשה הקב"ה נס וגאל אותנו בחיפזון קודם שיכנסו לשער הנו"ן. וזהו ופסח ה' על הפתח, שדילג על שער הנו"ן, ולא פתח אותו לפניהם.

ובאמת עיקר הגלות הוא לברר הניצוצות, ולכן אם אין נכנסים לברר את שער הנו", אין משיגים את שער הקדושה שכנגדו, אך באותה שעה, עדיין לא היו ראויין לתקן את שער הנו", כיון שלא היה להם כח התורה, והיו צריכין לצאת בחיפזון. (ראה שפת אמת תרנ"ט).

ואיתא באוה"ח הק' (שמות ג, ח) שבדורות האחרונים שיהא לנו כבר את כח התורה, נוכל באמצעות קדושת התורה ליכנס ולברר שער הנו", ולהוציא בלעז מפיו, ולכן בגאולה העתידה נאמר (ישעיה נב, יב) 'כי לא בחיפזון תצאו', כי אז יהא לנו כבר כח התורה ולא יצטרכו את הדילוג על הפתח וכו' ויוכלו לתקן גם שער הנו"ן, והיה ה' למלך וגו'.

אחד חכם אחד רשע וכו'

כנגד ארבעה בנים דברה תורה, אחד חכם ואחד רשע ואחד תם ואחד שאינו יודע לשאול. ולכאורה למה צריך לכתוב כל פעם תיבת 'אחד' וכי לא די שיאמר חכם, רשע וכו', ופירש הרה"ק ר' שלום בער מליובאוויטש זי"ע, שבכל יהודי יש שייכות לה' אחד, ואפילו ברשע ישנו 'אחד', דהיינו נקודת היהדות, ואף התם וכו', ועלינו רק לעוררו ולגלותו.

יחץ, החלק היותר גדול מוסתר

כ"ק אזמור"ר זצללה"ה אמר שזה בא לרמז על שני חלקים בנשמת האדם, האחד הוא הגלוי וזה נרמז בלחמא עניא, אבל יש עוד חלק שהוא מוסתר, והוא חלק יותר גדול, שהאדם בעצמו אינו יודע את גודל נשמתו, וחלק זה יתגלה רק לעתיד לבוא, וזה נרמז בהחלק הגדול שמצפינים אותו.

גם אותנו הוציא

עבדים היינו וכו' ואלו לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו ממצרים, הרי אנו ובנינו ובני בנינו משעובדים היינו לפרעה במצרים. וכך בסוף ההגדה, בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים וכו' לא את אבותינו בלבד גאל הקדוש ברוך הוא, אלא אף אותנו גאל עמהם.

בבית יעקב (ראדזין, ספר הזמנים ד"ה בכל דור ודור וכו') ובשפת אמת (פסח תרל"ב) שביציאת מצרים גם אנו יצאנו מן הגלות, ואף שבכל הדורות יש הסתרות לבני ישראל, ואכתי עבדי אחשוורוש אנן, מ"מ אינו דומה כלל לגלות מצרים, ששם החשיך והסתיר פרעה את האור מעיני ישראל עד שכל החיות שלהם נעשה משועבד בעומק הלב למצרים, ומרוב פרך ושברון לב התייאשו לגמרי מן הגאולה, ולא היה להם שום התחזקות. ושכחה כזאת שיאמרו נואש ח"ו, זה לא יהיה עוד בשום גלות, וכל שיעבוד יהא רק באופן חיצוני דהיינו על הגוף, שהוא לבוש לנפש, אבל בעומק לבם יצפו לישועה, ולא יתייאשו כלל, ומגלות כזו יותר קל להיגאל. וזהו ואותנו הוציא משם, שגם עתה שאנו בגלות, עדיין אנו בני חורין משועבד שהיה במצרים.

עד שנעשה אור בהיר שמביא כלות הנפש

מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו מסובין וכו' והיו מספרין ביציאת מצרים כל אותו הלילה, עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית.

ביאר כ"ק אזמו"ר זצלה"ה, בעבודת ה' ישנם ב' בחינות, א' בחינת יום וא' בחינת לילה, והתנאים הללו ותלמידיהם התחילו לספר בלילה דהיינו בבחינה הנמוכה, והיו מספרים כל אותו הלילה, מלשון ספיר ויהלום, היינו "זיי האבען לעכטיג געמאכט", והיו מאירים כ"כ עד שבאו לבחינה הגדולה הנקראת יום, וזהו הפירוש, 'רבותינו כבר הגענו לבחינת כלות הנפש' היינו האור של שחרית. (וכפי שפירש מרן רבי מנחם זי"ע, "עס איז שוין געקומען ביז כלות הנפש").

שאינו יודע לשאול – על ידי ביטול נפתח יותר

כ"ק אזמו"ר זצלה"ה ביאר על שאינו יודע לשאול, שזהו מדרגה גדולה ביותר שהוא בביטול גמור שאינו שואל מאומה, ואדם כזה זוכה לאת פתח לו, דהיינו שהשכינה כביכול בעצמה נותן לו השפעות וזהו 'את פתח לו'.

ובמורא גדול - זו גילוי שכינה

הרה"ק מלובלין זצוקלה"ה היה מעוטף בטליתו בשעת הסדר, וכשאמר "ובמורא גדול זה גילוי שכינה" נתגלה פניו הק' ונפל פחד גדול על כל המסובין, והיה שם היהודי הקדוש זצוקלה"ה ונפלו כל שיניו מרוב הפחד, ונשאר רק שן אחת, והיה אוחז בו ואומר "דו רשע, פארוואס ביסטו נישט ארויסגעפאלן ווען די רבי האט געזאגט ובמורא גדול זו גילוי שכינה".

קידושא רבא פרשת אחרי תשפ"ב לפ"ק

אסרו חג דפסח, יארצייט הרה"ק מווארקע זי"ע

הרבי ר' בונם לעת זקנותו הי' סגי נהור ל"ע, והיה לומדים לפניו שיעורים במדרש בזוהר ובגמרא, והרה"ק מווארקעי היה לומד לפניו 'מדרש', וכשלא היה שם, היה ממלא מקומו הרה"ק מראדזמין. הרה"ק מקאצק למד לפניו זוהר, וממלא מקומו היה הרה"ק מאיזביצא. והרה"ק החידושי הרי"ם למד לפניו גמרא, ולפעמים למד לפניו ר' לייביש דזערנעוויצער. (גיטו של מרן מהרי"ד מאמשינאוו).

לימים היה נוהג הרה"ק מווארקעי ללמוד לפני הציבור שיעור במדרש, והיה מתחיל אחר תפילת מנחה והיה נמשך לזמן ארוך, היה תקופה שהרבי מקאצק הגיע לשיעורים אלו, זה היה בעת שנחלה הרבנית מקאצק מזווג ראשון, והיתה צריכה להיות סמוך לבית הרופא, על כן שהתה ביחד עם בעלה הגדול בווארקע למשך שש עשרה שבועות.

והרה"ק מקאצק נכנס כמה פעמים לבית המדרש בעת השיעור ב'מדרש', (הוא ישב ממול פניו של הרה"ק מווארקעי, בסוף השולחן) והרבי מווארקע 'האט אין איהם אריינגעזאגט דעם גאנצען מדרש' ושאל אותו הרבי מווארקע אם מבין מה שלומד, וענה הרבי מקאצק "יאך פארשטיי גיט".

לפעמים באמצע הלימוד של מדרש, היה הרבי מווארקעי אומר דברים בלחישה אל תוך זקנו, וכשסיים שמעו אותו אומר, בשכמל"ו.

מעשה באיש אחד שהגיע להשתתף בשיעור המדרש, והאזין לדברי הרבי, ובתוך הדברים נפל האיש ארצה מתעלף, וניסו לעוררו ולא עלתה בידי החסידים להשיב אליו רוחו, עד שהרבי בעצמו קם ונגש אליו ולחש לו דבר

מה באזניו ואז הוטב לו, לא רצה האיש לגלות בשום אופן, לחסידים שהפצירו בו, מה לחש לו הרבי.

לימים סיפר, שבשעה שלמד הרבי את המדרש, שמעתי איך שהרבי מזכיר לי את כל המקומות שנכשלתי בהם בעוונות, וחשבתי שכל האנשים מבינים זאת כמוני, ומגודל הצער התעלפתי, ולכן לא הועילו כל התחבולות שעשו החסידים להשיב את רוחי, כי חשבתי כי גם הם שמעו כמוני, עד אשר נגש אלי הרבי, ולחש באזני, תדע שלא שמע איש זולתך את הדברים ששמעת. ואז התעוררתי.

הרה"ק רמ"מ מווארק (בנו השני של הרבי מווארק) כשהתחיל להנהיג בווארק, אמר לחסידים, אל יעלה על דעתכם שאהיה א גוטער ווי די טאטע, שהיה יכול לומר אלף מדרשים עבור יהודי אחד...

סוחר אחד מחסידי פרעמישלאן נזדמן לו להיות בווארק לרגל מסחרו. והגיע לביהמ"ד באותה שעה שלמד הרה"ק מווארק את השיעור ב'מדרש' ברבים, ובאמצע הלימוד הבחין איך שהרבי מתנמנם, ולאחר רגעים מספר מתעורר ואומר: 'וגם מקננו ילך עמנו'. והמשיך השיעור.

כאשר שב החסיד לרה"ק רבי מאיר מפרעמישלאן, התעניין רבו היכן היי, והחסיד התחיל לפרט את כל העיירות שנסע בהם. אך בכל פעם אמר לו הרבי 'נישט דאס מייך איך'. עד שהגיד לו שהגיע גם לווארק, וסיפר אודות השיעור במדרש, ואיך שהרבי נרדם תוך כדי לימודו, ולאחר רגעים מספר התעורר ואמר: "גם מקננו ילך עימנו."

הגיב רבי מאיר'ל ואמר, בא ואספר לך: 'מאיר'ל האט זיך פארגליסט צו גיין אין הימל', וראה גזירת מגיפה רח"ל על עיר פלוני, ולא היי ביכלתו לבטלה, עד שפתאום שמע שמגיע הרבי מווארקי, והוא טייל לו שם כ'בעל הבית', ופעל מיד לבטל את הגזירה, והסכימו בית-דין של מעלה להחליף הגזירה ולבטלה מעל בני האדם ולהשיתו על הבהמות של העיר. אך הרה"ק מווארקי לא וויתר והמשיך לטעון 'פון ווי וועט א יוד נעמען א גלאז מילך?' [כי הבהמות היו פרנסה לבני ישראל], ואז פסק פסוקו, 'וגם מקננו ילך עמנו, ואז נתבטלה הגזירה מכל וכל. וכל זה התרחש בשעת לימוד השיעור 'מדרש' ברבים...

לאחר הסתלקות הרה"ק מווארקי נסע בנו מרן רבי יעקב דוד זי"ע כמה פעמים להרה"ק מקאצק, ופעם התאונן לפני הרבי מקאצק שמאז פטירתו עדיין לא נתגלה לו אביו, ובאותו לילה ראה את אביו, וכאשר סיפר הדברים לפני הרבי מקאצק, שאלו הרבי, איך ראית אותו, אמר שראה אותו עומד על שפת הנהר, ומביט על הנהר. אמר לו הרבי מקאצק, דע לך, שנהר זה הוא מדמעות של כלל ישראל, והיות שזה היה עבודתו בחייו, כי מידתו היה אהבת ישראל, לכן אינו זו מנהר דמעתן של ישראל.

והנה יומא דההילולא חל בסיום חג הפסח שבו יצאנו ממצרים, יעזור השי"ת, שנצא לחרות מכל הגלויות, וגם מקננו ילך עימנו, שבוכות בעל ההילולא יושפע שפע ברכה והצלחה פרנסה ברווח ברוחניות וגשמיות, זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.